

RAAD VAN DISCIPLINE

Beslissing in de zaak onder nummer van: 24-288/A/A

Beslissing van de Raad van Discipline in het ressort Amsterdam
van 2 september 2024
in de zaak 24-288/A/A
naar aanleiding van de klacht van:

klaagster
gemachtigde: mr. H. Sytema

over:

verweerder

1 VERLOOP VAN DE PROCEDURE

1.1 Op 5 januari 2023 heeft klaagster bij de deken van de Orde van Advocaten in het arrondissement Amsterdam (hierna: de deken) een klacht ingediend over verweerder.

1.2 Op 24 april 2024 heeft de raad het klachtdossier met kenmerk 2195677/JS/FS van de deken ontvangen.

1.3 De klacht is behandeld op de zitting van de raad van 8 juli 2024. Daarbij was klaagster aanwezig. Van de behandeling is proces-verbaal opgemaakt.

1.4 De raad heeft kennisgenomen van het in 1.2 genoemde klachtdossier en van de op de inventarislijst genoemde bijlagen 1 tot en met 3.

2 FEITEN

2.1 Voor de beoordeling van de klacht gaat de raad, gelet op het klachtdossier en de op de zitting afgelegde verklaringen, uit van de volgende feiten.

2.2 Klaagster was vanaf 1 april 1993 in dienst bij de gemeente Amsterdam (hierna: de gemeente). Op 1 oktober 2012 heeft de gemeente klaagster ontslagen.

2.3 Klaagster heeft het ontslagbesluit aangevochten. Verweerder heeft klaagster daarin bijgestaan.

2.4 Bij uitspraak van 14 september 2017 heeft de Centrale Raad van Beroep (hierna: de Centrale Raad) het ontslagbesluit vernietigd.

2.5 Op 21 december 2017 heeft klaagster met de gemeente een minnelijke regeling getroffen. Klaagster werd vrijgesteld van werkzaamheden. Met ingang van 1 juni 2018 zou aan haar ontslag worden verleend. Afgesproken werd dat bij weigering van tijdelijke passende werkzaamheden, het ontslag eerder kon ingaan.

2.6 Bij besluit van 27 maart 2018 (hierna ook: besluit 1) heeft de gemeente klaagster alsnog ontslag verleend met ingang van 1 maart 2018. Klaagster heeft dit ontslag, met hulp van verweerder, aangevochten.

2.7 Bij begeleidende brief van 23 april 2018 heeft de gemeente klaagster een

salarisstroom van 1 april 2018 (besluit 2) toegezonden. Klaagster heeft tegen besluit 2 bezwaar gemaakt. Ook hierin stond verweerder haar bij.

2.8 In een brief van 17 mei 2018 heeft het UWV aan verweerder geschreven, voor zover relevant:

“In navolging van ons telefoongesprek van 16 april jl. hebben wij inmiddels een overzicht van de betalingen van de werkgever van uw cliënte verkregen. Bijgaand zend ik u dit overzicht. Hieruit blijkt dat de werkgever alle vorderingen aan ons heeft terugbetaald. (...)”

2.9 Op 8 februari 2019 heeft klager de gemeente verzocht om een eindafrekening in verband met de beëindiging van haar dienstverband per 1 maart 2018. Op 21 maart 2019 heeft het college dit verzoek afgewezen (besluit 3). Klager heeft ook hiertegen – met hulp van verweerder - bezwaar ingesteld.

2.10 Voormelde bezwaren van klager zijn alle niet ontvankelijk danwel ongegrond verklaard en ook de daaropvolgende beroepsprocedures bij de rechtbank zijn voor klager niet succesvol geweest. Klager heeft zich uiteindelijk, met bijstand van verweerder, opnieuw gewend tot de Centrale Raad.

2.11 Bij uitspraak van 4 november 2021 heeft de Centrale Raad geoordeeld dat de gemeente bevoegd was klager per 1 maart 2018 ontslag te verlenen omdat zij tot twee keer toe een passende functie had geweigerd en niet had meegewerkt aan een outplacement. In de uitspraak van de Centrale Raad is, voor zover relevant, opgenomen:

“ (...)

1.7. Na op 15 februari 2018 het voornemen hiertoe bekend te hebben gemaakt en [klager] haar zienswijze naar voren had gebracht, heeft het college [klager] met het besluit van 27 maart 2018 (besluit 1) ontslag verleend met ingang van 1 maart 2018. [Klager] heeft hiertegen bezwaar gemaakt. Met de salarisstroom van 1 april 2018 (besluit 2) en een begeleidende brief van 23 april 2018 heeft het college de eindafrekening van het salaris aan [klager] uiteengezet. [Klager] heeft tegen de eindafrekening bezwaar gemaakt voor wat betreft de terugvordering van het salaris over maart 2018 en de kosten van outplacement tot een bedrag van € 560,-. (...)

(...)

1.9. Met de beslissing op bezwaar van 10 december 2018 (bestreden besluit 1) heeft het college de bezwaren tegen de besluiten 1 en 2 ongegrond verklaard. (...)

Aangezien de weigering [van werk] van [klager] voor 1 maart 2018 is geconstateerd, is de ontslagdatum, onder verwijzing naar de regeling, terecht vastgesteld op 1 maart 2018. Aldus is de terugvordering van het salaris over de maand maart 2018 volgens het college terecht. Er bestaat geen aanleiding om van de terugvordering af te zien. Omdat [klager] het outplacementtraject heeft afgebroken mocht het college, conform punt 11 van de regeling, de kosten van dit traject ten bedrage van € 560,- netto bij [klager] in rekening brengen en is dit bedrag terecht verrekend in de eindafrekening.

1.10. Met het besluit van 21 maart 2019 (besluit 3) heeft het college het verzoek van [klager] van 8 februari 2019 om een eindafrekening in verband met beëindiging van het dienstverband per 1 maart 2018, inclusief vakantie-uitkering, eindejaarsuitkering en niet genoten vakantie-uren vanaf 1 oktober 2012, afgewezen. Reden hiervoor is dat besluit 2 de door [klager] gevraagde eindafrekening is. Voor zover [klager] verzoekt om terug te komen van besluit 2 heeft het college zich op het standpunt gesteld dat [klager] geen nieuwe feiten of omstandigheden heeft aangevoerd die aanleiding geven om van dit besluit terug te komen.

1.11. Met de beslissing op bezwaar van 15 augustus 2019 (bestreden besluit 2) heeft

het college het bezwaar gericht tegen besluit 3 ongegrond verklaard. Voor zover het bezwaar is gericht tegen besluit 2 heeft het college het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard in verband met de niet-verschoonbare termijnoverschrijding.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank de beroepen tegen bestreden besluit 1 en bestreden besluit 2 ongegrond verklaard. De rechtbank heeft hiertoe, kort samengevat, het volgende overwogen. (...) De eindafrekening voor wat betreft de vakantietoeslag en de eindejaarsuitkering hebben terecht per 1 maart 2018 plaatsgevonden. Onder verwijzing naar (...) overweegt de rechtbank dat geen verlofuren worden opgebouwd voor de tijd dat de ambtenaar niet daadwerkelijk werkzaamheden heeft verricht. (...) Over bestreden besluit 2 overweegt de rechtbank dat het voor – de gemachtigde van – [klaagster] duidelijk was dat de salarisspecificatie een besluit was waartegen bezwaar kon worden gemaakt. [Klaagster] heeft dit ook tijdig gedaan en de aangevoerde gronden zijn bij de bespreking van bestreden besluit 1 beoordeeld. Dat het ook voor [klaagster] duidelijk was dat het een eindafrekening betrof, blijkt uit het bezwaarschrift waarin [klaagster] het zelf ook heeft over de eindafrekening. Het verzoek van [klaagster] om een tweede eindafrekening mocht het college dan ook afwijzen onder verwijzing naar artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht.

3. Naar aanleiding van wat partijen in hoger beroep hebben aangevoerd, komt de Raad tot de volgende beoordeling.

3.1. [Klaagster] heeft in hoger beroep in essentie de door haar in beroep aangevoerde gronden herhaald. De rechtbank heeft deze gronden in de aangevallen uitspraak uitvoerig besproken en gemotiveerd verworpen. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat het ontslag per 1 maart 2018 en de eindafrekening van het salaris van april 2018 in rechte standhouden en de daaraan ten grondslag gelegde overwegingen. (...)

(...)

3.6. De Raad is ten slotte met de rechtbank en het college van oordeel dat het voor – [verweerder] voldoende duidelijk moet zijn geweest dat de salarisstrook van april 2018 een alomvattende eindafrekening betrof. De beroepsgrond dat dit niet duidelijk was voor [klaagster], omdat de begeleidende brief met een toelichting op de salarisstrook alleen gaat over de herberekening van het salaris van [klaagster] als gevolg van de in 1.5 genoemde uitspraak, mist feitelijke grondslag. (...)"

2.12 De uitspraak van 4 november 2021 is op 15 februari 2022 door verweerder aan klaagster doorgestuurd.

2.13 Op 10 maart 2022 heeft klaagster per e-mail aan verweerder geschreven, voor zover relevant:

"Ik heb de uitspraak gelezen. Het lijkt mij nuttig hier een afspraak voor te plannen, dan kunnen we het e.e.a. bespreken. Met name de eindafrekening en het bezwaar daarop. (...)."

2.14 Begin april 2022 heeft verweerder aan klaagster per e-mail geschreven, voor zover relevant:

"Naar aanleiding van ons gesprek van vorige week, heb ik nog een keer naar de zaak gekeken. Jij had met namen vragen naar aanleiding van dit onderdeel van de uitspraak van de [Centrale Raad]: [volgt icoontje, raad]

Voor alle duidelijkheid merk ik op dat dit onderdeel van de uitspraak van de [Centrale Raad] geen onderdeel uitmaakt van de beoordeling door de [Centrale Raad], maar onderdeel uitmaakt van de beschrijving van de procedure tot aan de [Centrale Raad]. Dit onderdeel heeft betrekking op een beslissing op bezwaar van het college (...)

Hierbij doe ik je een afschrift toekomen van het bezwaarschrift tegen het besluit van

23 april 2018. Dit besluit wordt door de [CRvB] bestempeld als besluit 2. Hiertegen is tijdig bezwaar gemaakt.

Voorts doe ik je hierbij toekomen een afschrift van het bezwaarschrift tegen het besluit van 22 maart 2019. Dit besluit wordt door de Centrale Raad van Beroep bestempeld als besluit 3. Ook hiertegen is tijdig bezwaar gemaakt.

Vastgesteld kan worden dat van enige termijnoverschrijding geen sprake is. Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam heeft in voornoemde beslissing op bezwaar kennelijk willen aangeven dat voor zover het bezwaar gericht tegen besluit 3 dient te worden opgevat als bezwaar tegen besluit 2 dat dit te laat zou zijn. Tegen besluit 2 is echter tijdig bezwaar gemaakt.

Kern van het probleem is dat het schrijven van 23 april 2018 met bijbehorende specificaties erg onduidelijk is. Kennelijk zijn alle salariscomponenten op de hoop salaris terechtgekomen. Dit had duidelijker gekund (...)

Voor zover ik kan nagaan is de eindejaarsuitkering vanaf 2012 derhalve uitbetaald (...)"

2.15 Op 15 april 2022 heeft klagster aan verweerder gemaïld, voor zover relevant, "Ik heb kennisgenomen van jouw bericht, waarvoor mijn dank. In antwoord hierop heb ik een aantal vragen:

Waarom is dit vanaf het begin niet uitgezocht? (...) We zijn ruim drie jaar verder. Als je je dat nog kunt herinneren was toen mijn heldere vraag: "ik zie niet dat op de eindafrekening de vakantiegeld, vakantiedagen en eindejaarsuitkeringen staan vermeld over de hele onterechte ontslag periode. Klopt dat of heb ik daar geen recht op?" Toen kwam jij met het antwoord dat ik gelijk had, dat ze er inderdaad niet op staan en dat ik daar wel recht op heb. Wat is de reden dat het nu toch anders blijkt te zijn?

(...)

Omtrent het niet tijdig bezwaar maken tegen besluit 3 zoals je op je bericht aangeeft, kan kloppen. Ik had er alleen meer aan gehad als het de rechtbank werd uitgelegd. Waarom kon toen geen duidelijk antwoord worden gegeven op deze vraag (...)"

2.16 Op 3 mei 2022 heeft verweerder aan klager per e-mail bericht, voor zover relevant:

"Hierbij kom ik terug op jouw e-mailbericht van 15 april 2022. Ik kan mij voorstellen dat sommige dingen onduidelijk zijn. Dit heeft naar mijn mening met alles te maken met de rommelige wijze waarop de gemeente Amsterdam voor financiële afwikkeling heeft zorg gedragen.

(...)

Ik heb gezien dat wij begin 2019 een goed gesprek hebben gehad en goede afspraken hebben gemaakt. Naar aanleiding daarvan heb ik de gemeente Amsterdam aangeschreven om precies te zijn bij schrijven van 8 februari 2019. (...) Een afschrift van het schrijven van 8 februari 2019 doe ik je hierbij toekomen. (...)

Voor wat betreft het bezwaar tegen besluit drie, wil ik erop wijzen dat dit wel degelijk aan de rechtbank is uitgelegd. Een afschrift van het namens jou ingediende aanvullend beroepschrift doe ik je hierbij toekomen.

Uiteraard is het altijd mogelijk om een nieuwe salarisberekening te laten maken. Dit zou bijvoorbeeld kunnen bij een bureau dat gespecialiseerd is in het verzorgen van salarisstroken. Dat jij twijfels hebt bij de hoogte van de bedragen, heeft waarschijnlijk te maken met het feit dat verrekening heeft plaatsgevonden met jouw uitkeringen. In mijn eerdere mail heb ik je erop gewezen dat in het IKB zijn onder andere de vakantie-uitkering en eindejaarsuitkering zijn opgenomen.

(...)"

2.17 Op 16 augustus 2022 heeft klagster, voor zover relevant, per e-mail aan verweerder geschreven:

“Tot wanneer kan ik een schadevergoeding van de gemeente eisen?”

2.18 Op 7 september 2022 heeft verweerder, voor zover relevant, per email aan klagster geschreven:

“In antwoord op jouw eerste vraag laat ik je weten dat de verjaringstermijn vijf jaar bedraagt na het einde van het dienstverband.”

2.19 Op 20 september 2022 heeft klagster DAS Rechtsbijstand (hierna: DAS) verzocht haar rechtsbijstand te verlenen met betrekking tot het verhalen van door haar geleden (letsel)schade op de gemeente.

2.20 Op 12 december 2022 heeft DAS klagster bericht dat het niet mogelijk was om klagster rechtsbijstand te verlenen omdat er geen sprake was van polisdekking. Daartoe heeft DAS onder meer aangevoerd dat een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering ingevolge artikel 7:942 lid 1 BW verjaart drie jaren na bekendheid met de opeisbaarheid ervan bij de tot uitkering gerechtigde.

2.21 Op 13 december 2022 heeft klagster telefonisch met verweerder gesproken en de brief van DAS aan verweerder toegestuurd.

2.22 Op 29 december 2022 heeft klagster, voor zover relevant, per e-mail aan verweerder geschreven:

“Wij hebben elkaar 13 december telefonisch gesproken. Naar aanleiding daarvan heb ik je de brief van de DAS doorgestuurd. Mijn vraag ging over het termijn voor het indienen van een schadeclaim. Eerder heb ik jou die vraag ook met een e-mailbericht gesteld en jij gaf aan dat het termijn daarvoor vijf jaar is. De DAS beweert drie jaar. Tot op heden helaas nog geen enkele terugkoppeling of actie gezien of gehoord. Vorige week heb ik geprobeerd telefonisch te contacteren hierover. Opnieuw wordt hier niet op gereageerd. (...)”

2.23 Op 5 januari 2023 heeft klagster een klacht tegen verweerder ingediend bij de deken.

2.24 In juni 2023 heeft klagster mr. V benaderd met het verzoek te beoordelen of het indienen van een (letsel)schadeclaim bij de gemeente Amsterdam kans van slagen zou hebben.

2.25 Op 17 juni 2023 heeft mr. V, voor zover relevant, per e-mail aan klagster geschreven:

“De resterende documenten heb ik nu ook bekeken. Hieruit heb ik niet kunnen opmaken dat vóór 24 februari 2023 aansprakelijk is gesteld. (...) Een vordering tot schadevergoeding verjaart binnen 5 jaar nadat men bekend is met (het bestaan van maar niet noodzakelijk de omvang van) de schade en schadeveroorzaker. Over het algemeen begint die termijn te lopen op het moment dat u voor het laatst blootgesteld bent aan de schadelijke werkomstandigheden, dus uiterlijk uw laatste feitelijke werkdag. Dat u formeel langer in dienst bent geweest, is niet relevant. Verder stuurde u een overeenkomst mee “nadere rechtspositionele regeling”, waarin de gevolgen van het ontslag geregeld zijn. (...) In art. 23 is een vrij ruime kwijtingsclausule opgenomen. Ik verwacht dat de verzekeraar van de gemeente zich op verjaring zal beroepen en op deze kwijtingsclausule. Ik kan mij voorstellen dat u in de jaren sinds het ontslag iets anders aan het hoofd heeft gehad, maar gezien de verjaringstermijn en de kwijtingsformule denk ik dat helaas er geen mogelijkheden zijn.”

2.26 Diezelfde dag heeft klagster het e-mailbericht van mr. V aan verweerder doorgestuurd. In het begeleidende e-mailbericht heeft klagster, voor zover relevant, aan verweerder geschreven:

“Zoals jij mij in het verleden hebt aangegeven, kom ik in aanmerking voor een

schadevergoeding bij de gemeente Amsterdam. Om hier aanspraak op te kunnen maken heb jij op mijn verzoek de zaak binnen de gestelde termijn, gestuit. Tevens heb je mij doorverwezen naar een aantal juristen. In die periode ben ik op zoek gegaan. [Mr. V] stond ervoor open de zaak door te nemen en de slagingspercentage te beoordelen. Haar reactie tref je in de bijlage. Aangezien jij als geen ander weet wat mijn (juridische) situatie en arbeidsverleden is, verzoek ik jouw met jouw mening hierop te reageren.

(...)

In afwachting van jouw bericht, met dank voor de moeite.”

2.27 Hierop heeft verweerder niet gereageerd.

2.28 Er is door deken geprobeerd om met elkaar tot een minnelijke regeling te komen. Partijen waren hiertoe bereid, maar een bemiddelingsgesprek is niet van de grond gekomen.

2.29 Op 5 januari 2023 heeft klagster een klacht tegen klager ingediend bij de deken.

3 KLACHT

3.1 De klacht houdt, zakelijk weergegeven, in dat verweerder tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld als bedoeld in artikel 46 Advocatenwet. Klagster verwijt verweerder:

- a) niet adequaat te hebben geageerd op de eindafrekening die klagster van haar voormalig werkgever heeft ontvangen waarin ten onrechte geen bedragen voor eindejaarsuitkeringen, vakantiegeld en verlofuren stonden vermeld. Daardoor is de kwestie nu verjaard;
- b) haar onjuist te hebben geïnformeerd over de verjaringstermijn voor het instellen van een schadeclaim tegen haar voormalig werkgever. Toen klagster om opheldering vroeg, heeft verweerder niet meer gereageerd;
- c) verzuimd te hebben om tijdig actie te ondernemen, waardoor klagster de door haar geleden schade niet meer kon verhalen op haar voormalig werkgever. Klagster heeft verweerder hierover half juni 2023 een brief gestuurd. Hierop heeft verweerder nog steeds niet gereageerd.

4 VERWEER

4.1 Verweerder heeft tegen de klacht verweer gevoerd. De raad zal hierna, waar nodig, op het verweer ingaan.

5 BEOORDELING

5.1 De klacht gaat over de dienstverlening door de eigen advocaat van klagster. Bij de beoordeling van de kwaliteit van de dienstverlening wordt rekening gehouden met de vrijheid die de advocaat heeft met betrekking tot de wijze waarop hij een zaak behandelt en met de keuzes waar de advocaat bij de behandeling van de zaak voor kan komen te staan. Deze vrijheid is niet onbepaald, maar wordt begrensd door de eisen die aan de advocaat als opdrachtnemer in de uitvoering van die opdracht mogen worden gesteld en die met zich brengen dat zijn werk dient te voldoen aan datgene wat binnen de beroepsgroep als professionele standaard geldt. Die professionele standaard veronderstelt een handelen met de zorgvuldigheid die van een redelijk bekwame en redelijk handelende advocaat in de gegeven omstandigheden mag worden verwacht.

Klachtonderdeel a)

5.2 Klagster beklagt zich er in dit klachtonderdeel over dat verweerder niet

adequaat gereageerd heeft op de eindafrekening. Zij stelt dat zij direct aan verweerder heeft gemeld dat de eindafrekening van 23 april 2018 niet correct was. Toen verweerder namens klaagster in beroep ging tegen het ontslagbesluit heeft hij tegen klaagster gezegd dat de eindafrekening ook meegenomen zou worden. Na de uitspraak van de Centrale Raad, waarin het bezwaar tegen de eindafrekening niet ontvankelijk is verklaard wegens termijnoverschrijding, heeft klaagster navraag gedaan bij verweerder. Toen zei verweerder opeens dat klaagster nooit aanspraak had kunnen maken op de niet genoten vakantiedagen, vakantiegeld en eindejaarsuitkeringen. Klaagster begrijpt niet wat er is veranderd ten opzichte van de eerdere situatie.

5.3 Ook na de toelichting hierop van klaagster ter zitting, heeft de raad niet kunnen vaststellen dat verweerder rondom de eindafrekening enig tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt. Dat verweerder bij klaagster ten onrechte (te) rooskleurige verwachtingen zou hebben gewekt of dat hij haar op dit punt onjuist zou hebben geadviseerd, zoals klaagster – naar de raad begrijpt - aanvoert, wordt door klaagster niet nader onderbouwd en dit blijkt verder ook niet uit de inhoud van het dossier. Evenmin is het de raad gebleken dat verweerder op andere wijze in kwesties rondom de eindafrekening onvoldoende zorgvuldig zou hebben gehandeld. Uit het dossier maakt de raad op dat de kwestie rondom de eindafrekening uiteindelijk door de Centrale Raad definitief is beslecht. In de uitspraak van de Centrale Raad is onder 3.6, hierover overwogen dat “het voor klaagster voldoende duidelijk moet zijn geweest dat de salarisstrook van april 2018 een alomvattende eindafrekening betrof”, alsmede dat “de beroepsgrond dat dit niet duidelijk was voor klaagster (...) feitelijke grondslag [mist]”. Daarnaast blijkt uit het bericht van het UWV van 17 mei 2018 aan verweerder dat het UWV op dat moment reeds aan verweerder had bericht dat alle vorderingen door de gemeente waren terugbetaald. Verweerder was hier op dat moment dan ook al van op de hoogte. Dat verweerder klaagster hierover toen desondanks anders zou hebben geïnformeerd, heeft klaagster niet nader onderbouwd. Ten slotte kan de raad, anders dan klaagster lijkt te doen, ook niet vaststellen dat verweerder rondom de eindafrekening wisselende adviezen heeft gegeven. Wat de raad wel uit het dossier opmaakt, is dat verweerder aan klaagster steeds heeft willen toelichten welke verschillende procedurele stappen er waren gezet en tot welke beslissingen dit had geleid. Dat klaagster uiteindelijk – na lang procederen – op het punt van de eindafrekening in het ongelijk is gesteld, betekent evenwel niet dat verweerder ook meteen een tuchtrechtelijk verwijt valt te maken.

5.4 De raad is op grond van het voorgaande van oordeel dat klachtonderdeel a) ongegrond is.

Klachtonderdelen b) en c)

5.5 De raad stelt ten aanzien van klachtonderdeel b) vast dat klaagster op 20 september 2022 DAS Rechtsbijstand (hierna: DAS) heeft verzocht om juridische bijstand bij het verhalen van letselschade. DAS heeft dit verzoek op 13 december 2022 afgewezen met daarbij de uitleg aan klaagster dat een rechtsvordering tegen een verzekeraar tot het doen van een uitkering, drie jaren na bekendheid met de opeisbaarheid ervan bij de tot uitkering gerechtigde verjaart. Deze door DAS genoemde driejaarstermijn speelt derhalve in de verhouding tussen klaagster en DAS en niet in de verhouding tussen klaagster en de gemeente.

5.6 De bij e-mailbericht van 7 september 2022 door verweerder aan klaagster genoemde termijn van vijf jaren ziet op een andere vordering, namelijk de vordering tot het indienen een schadevergoeding. Deze vordering verjaart vijf jaar nadat men bekend is geworden met het bestaan van de schade en schadeveroorzaker. Dit heeft

verweerder ook zo op 7 september 2022 aan klagster bericht. Dat verweerder klagster op enig moment onjuist zou hebben geïnformeerd over een verjaringstermijn, is de raad niet gebleken en dit wordt ook door verweerder betwist. Gelet op het voorgaande is de raad van oordeel dat klachtonderdeel b) ongegrond is. 5.7 Het in klachtonderdeel c) gemaakte verwijt richting verweerder is naar het oordeel van de raad eveneens ongegrond. Uit de inhoud van het klachtdossier en hetgeen klagster hierover ter zitting naar voren heeft gebracht, blijkt niet dat verweerder heeft verzuimd om tijdig actie te ondernemen waardoor klagster geen schade meer kon verhalen. Zoals uit de bespreking van klachtonderdeel b) blijkt, heeft verweerder klagster adequaat geïnformeerd over de wettelijke verjaringstermijn bij het verhalen van schade op de gemeente. Zoals klagster ter zitting zelf naar voren heeft gebracht, had verweerder haar ook te kennen gegeven dat zij voor het instellen van zo'n schadeclaim een andere advocaat in de arm zou moeten nemen. Dat verweerder op dit punt onzorgvuldig, dan wel tuchtrechtelijk verwijtbaar zou hebben gehandeld, is de raad niet gebleken. Klachtonderdeel c) is daarom eveneens ongegrond.

BESLISSING

De raad van discipline:

- verklaart de klacht in alle klachtonderdelen ongegrond;

Aldus beslist door mr. K.M. van Hassel, voorzitter, mrs. I.J. de Laat en L.C. Dufour, leden, bijgestaan door mr. E.E. Wouters als griffier en uitgesproken in het openbaar op 2 september 2024.

Griffier Voorzitter

Verzonden op: 2 september 2024